

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΣ ΨΥΧΑΣ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η'.

Ἄφησάμε στὸ προηγούμενο φύλλο τὸν Φάουστ καὶ τὴν Μαργαρίτα στὸν κήπο τῆς Μάρθας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀποτραθηχθῆ παράμερα καὶ κόβοντας μιά μαργαρίτα, ἀρχίσει νὰ τὴν ξεφυλλίξῃ.

—Τί κάνεις, παιδί μου; τὴν ρώτησε ὁ Φάουστ.

Μὰ ἡ Μαργαρίτα δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεφυλλίξῃ τὸ λουλουδί τῶν ἐρωτευμένων, ποὺ εἶχε τὸ δνομά της. Μαδοῦσε ἕνα-ἕνα τὰ φύλλα καὶ ψιθύριζε:

—Μ' ἀγαπᾶ... δὲν μ' ἀγαπᾶ...

Ὁ Φάουστ τὸν παρακολουθοῦσε καταγοητευμένος, ὡπου, στὸ τέλος, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη του ξεφύλλισε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ λουλουδίου, φώναξε γεμάτη γοῶν:

—Μ' ἀγαπᾶ! Μ' ἀγαπᾶ!...

Τότε παιδί, ὁ Φάουστ δὲν ἔμπορεσε νὰ κρατηθῆ. Τῆς πήρε καὶ τὰ δυὸ χέρια στὰ δικά του.

—Ναι, γλυκεῖά μου, τῆς εἶπε. Σ' ἀγαπᾶ! Τὸ νοιώθεις τί σημαίνει αὐτό; Σ' ἀγαπᾶ!...

Μιά γλυκεῖα ἀνατριχίλα διέτρεξε τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς ἀβάσας κόρης.

Μὰ ἀμέσως, ἔξφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Φάουστ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, πηδώντας σὰν ἐλαφάκι.

Ὁ Φάουστ τὸν ἀκολουθῆσε. Στὸ θάθος τοῦ κήπου ὑπῆρχε ἕνα παλιὸ κίόσκι. Ἡ Μαργαρίτα ἔτρεξε ἐκεῖ, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καί, μὲ μιά χαριτωμένη κίνηση, κρατώντας τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων ἐμπρὸς στὰ ρόδια νὰ χεῖλη της, κύτταζε πίσω ἀπὸ τὴν γαριβάδα...

Ὡραία, παιδιάστικα παιχνίδια, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν, ὅποιοιδήποτε κι' ἂν εἶνε οἱ ἐρωτευμένοι. Ὁ Φάουστ ἔφτασε στὸ κίόσκι καὶ μῆθε μῆθε, σπρώχνοντας τὴν πόρτα ἐλαφρά, ἦ νεὰ ἔβγαλε μιά μικρὴ κραυγή.

—Α! πονηρή, τῆς εἶπε. Παίζεις λοιπὸν μαζί μου;

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τὴν τράβηξε κοντά του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλιά του στὰ δικά της. Ἡ Μαργαρίτα ἔγειρε ἔπάνω του καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φιλίμα...

—Ἀκριβέ μου! ψιθύρισε. Σ' ἀγαπᾶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ!

Τὴν πρώτη αὐτῆ συνάντησι ἀκολούθησαν κι' ἄλλες. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀφήσει τὴν καρδιά της νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα, μ' ὅλο τὸ σκίτημα τῶν εἰκοσι χρόνων της, μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει ὁ Φάουστ.

Αὐτὸς πάλι ἔπλεε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Μαργαρίτα στάθηκε γι' αὐτὸν μιά ἀληθινὴ ἀποκάλυψι, ποὺ τὸν ὠδηγοῦσε σὲ κόσμου δειρεμένους.

Ἦταν τώρα τρισευχισμένος.

Μὰ πόσο δραματικὴ ἀλήθεια ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Φάουστ! Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ζυγνήσει τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα στὴν

ρησι!... Κύττα προσεκτικὰ τὴν γκλιτσίνια! Τὸ λεπίδι δὲν εἶνε τοποθετημένον καλὰ καὶ ἡ τρύπα δὲν εἶνε στὴ θέσι της... Θὰ μὲ βασανίσῃ πολὺ, ὡπου νὰ μ' ἀποτελειώσῃς... Θέλεις νὰ σάλης κάτω τὸ κεφάλι σου νὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ πῶς κόβου;

Μὰ οἱ βοήθοι τοῦ καινούργιου δημίου, κατὰδικοὶ καὶ τοῦτου, δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ συνεχίσῃ.

Τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ, τοῦ τράβηξαν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτιά καὶ τοῦ τὸ πέρασαν μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα... Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα... Ἐνας ἔξερδος κρότος ἀκουστήκε... Τὸ λεπίδι ἔπεσε... Κι' ἕνα κύμα αἱμάτων ἀνεπήδησε, ἀπὸ τὸν κοιμένον λαϊκὸ τοῦ Ἑστέλ!...

Ἡ ἐκτέλεσι τοῦ δόμου εἶχε τελεωθῆ.

—Ἀπὸ τέτοιο θάνατο ἔπρεπε νὰ πάη αὐτὸ τὸ τέρας! ψιθύρισε ἕνας γέρος κατὰδικος.

Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἐπικηδεῖος τοῦ Ἰσιδώρου Ἑστέλ!...

ψυχὴ του. Μὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Μεφιστοφελῆς φρόντιζε κάθε τόσο νὰ ζυγνᾶ μέσα του τὸ κτήνος. Ἡ πάλῃ ἦταν ἄνιση, στὸ τέλος θὰ νικούσε ὁ Σατανᾶς. Ἔτσι ἦταν μοιραῖο...

Νὰ τὰ εἶχε προαισθανθῆ, μέσα στὴν ἀβάσας ψυχὴ της, ὅλα αὐτὰ ἡ Μαργαρίτα; Ὅπως κι' ἂν εἶνε, αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν ὁποῖο ἔβλεπε πάντοτε μαζί του, δὲν τῆς εἶχε κάνει διόλου καλὴ ἐντύπωσι.

Τὸν ἀπεχθανόταν καὶ τὸν φοβόταν.

—Καλέ μου, τοῦ εἶπε μιά μέρα, ποῦ θρῖσκόντουσαν πάλι μαζί στὸν κήπο τῆς Μάρθας. Θλίβουμαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ποῦ σέ ἔβλεπα νὰ ἔχῃς τέτοια συντροφιά...

—Ποιά συντροφιά;

—Νά, αὐτὸν ποὺ ἔχεις μαζί σου. Τίποτε στὴ ζωὴ μου δὲν μοῦ παραίει τόσο τὴν καρδιά, ὅσο αὐτὸς ὁ παράξενος ἄνθρωπος.

—Μὴ τὸν φοβάσαι, ἀγάπη μου!

—Πιστεψέ με, ἐπέμεινε ἡ ἀβάσας κόρη. Κάθε φορὰ ποῦ τὸν ἀντικρίζω, ἡ ματιὰ του εἶνε τόσο εἰρηνικὴ καὶ μισοθυμωμένη! Βλέπει κανεὶς πῶς τίποτε δὲν τὸν ἐνδιαιφέρει... Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι τόσο καλὰ, ὅταν εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου, τόσο ἐλεύθερη καὶ ἐγὼ τόση γαρά! Λοιπὸν, αὐτὸς μοῦ σφιγγεὶ τὴν καρδιά, μόλις παρουσιάζεται!...

Ὁ Φάουστ καταλάβαινε πόση τραγικὴ ἀλήθεια ἔκρυβαν αὐτὰ τὰ λόγια τῆς νέας.

—Ἄκουσε, Ἐρρίκε, πρόσθεσε ἐκείνη. Ὅταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πᾶς πλησιάζει, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν σ' ἀγαπᾶ παιδί. Ὅστε καὶ νὰ προσευχηθῶ μπορῶ, ὅταν εἶνε αὐτὸς κοντά μου. Τὸ ἴδιο δὲν σοῦ συμβαίνει καὶ σέ να;

—Ἡ ἀντιπάθειά σου μονάχα πᾶ κάνει νὰ μιλάς ἔτσι, τῆς ἀπάντησε ὁ Φάουστ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Δὲν ἤθελε νὰ πικράνῃ τὸν ἀγαπημένο της. Γιὰ τίποτε τὸν ἄνθρωπο, δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ ἀρηθῆ καὶ τὸ παραμικρό. Στὸν ἔρωτα αὐτὸν, ποῦ ἦταν ὁ πρῶτος στὴ ζωὴ της, εἶχε δοθῆ μ' ὅλη τὴ θέρη, μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς παρθενικῆς τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ αἰσθανόταν στὸν Ἐρρίκο της—εἶτι ἔλεγε τὸν Φάουστ—ἦταν ἀπεριόριστη. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη της αὐτὴ μεγάλωνε τόσο, ὅσο προοῖσαν ἡ μέρες, ὡστε δὲν βόηκε τὴν δύναμι νὰ τοῦ ἀρηθῆ τίποτε. οὔτε ὅταν μιά μέρα ὁ Φάουστ ὑπέκυψε πειὰ στὴν ἐπιτακτικὴ φωνή, μὲ τὴν ὁποία μιλήσε μέσα του τὸ κτήνος, τὸ κτήνος ποῦ εἶχε ἀναστήσει μὲ τέχνη στὴν ψυχὴ του ὁ Σατανᾶς.

—Ἐχω τόσα ὡς τώρα κάνει γιὰ σένα, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, ποῦ δὲν μοῦ μένει πειὰ τί ἄλλο νὰ κάμω!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, τοῦ ἔδωσε τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πήρε ἀπὸ τὸ χερί του τὸ φιαλίδιο ποῦ τῆς ἔδινε ἐκεῖνος. Ἐνα φιαλίδιο μὲ ναρκωτικὸ, ποῦ τοῦ εἶχε τοιμάσει ὁ Μεφιστοφελῆς, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα προμελετοῦσε.

—Δυὸ σταγόνες μονάχα ἀπ' αὐτὸ μέσα στὸ νερὸ ποῦ θὰ πῆ ἡ μητέρα σου, ἀγάπη μου, καὶ θὰ τὴν ρίξουν σ' ἕναν εὐχάριστο, μὰ θαρῶν ὑπνο!...

Κρυμμένος ἐκεῖ κάπου, ὁ Σατανᾶς παρακολούθησε τὴ σκηνή, τὰ ἄκουσε ὅλα. Καὶ ἕνα πλαντὸ, σαρδώνειο γέλιο, ἀπώθηκε στὴ χυδαία μορφὴ του, ὅταν ἄκουσε τὴν κόρη νὰ ἀπαντᾶ:

—Καὶ τί δὲν κάνω πειὰ γιὰ χάρι σου, ἀγαπημένε μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



Οἱ μεγάλοι ἑξένοι ἠθοποιοὶ Ντελμά, Φόρ, Γκαγιάρ, Πλανσόν καὶ Ρεσκιέ, στὸ ρόλο τοῦ «Μεφιστοφελῆ»